

אינו חסר תקנה: כך נפתר את הבעיה עם שכינו הפלסטינים

written by רות וסרמן לנדה | 03.05.2024

המצב המדייני-ביטחוני נראה לעיתים בלתי אפשרי וחסר תקווה. אכן הוא קשה, קשה מאוד. אך בנגד לדעת רבים, אינני חושבת שהוא חסר תקנה. התיקון דורש אומץ וחזון, אבל הוא אפשרי.

מעבר לאיום המשמעותי על אזרחינו, בדמות חמאס וארגוני טרור נוספים ברצועת עזה, אзор יהודה ושומרון הפך בשנים האחרונות למערב הפרוע בכל הנוגע להתקשות חמאס והג'יהאד האסלאמי, בעידוד איראן. רק נוכחות צה"לית משמעותית ופעילות אמיתית מדי לילה מונעות אסון מתושבי היישובים הסמוכים לגדר המערכת ולערים הקרובות כל כך לטולקרים מחד, ולגנים ולערים פלسطיניות נוספות מאידך.

כמי שמתגוררת עמו יליה במושב במועצת האזוריית עמק חפר, דקות ספרות של נסיעה מאוותה "גדר", אני שומעת היטוב, מדי לילה, את הפעולות הזאת.

הרשויות הפלסטינית, שהוכיחה לאורך השנים שהיא אומנת מTONA מלחמות, עודנה רחוקה מאוד מהיות טלית שכלה תכלת. לאחרונה, לצד מגמת ההיחלשות הדרגתית והברורה של ابو מאזן (תופעה שاكتה לעידוד מצד ממשלה ישראל לאורך העשור האחרון) גם האזור הצבאית של פת"ח החלה מתחרה מול חמאס בשאלת מי מכמה בישראל בידי קשה יותר. כך או אחרת, המצב בהחלט נראה רע.

או היכן בכלל זאת האור בקצת המנחה החשוכה הזאת?

מכיוון שלפחות נכון לעכשו מדינת ישראל תלויות בארץ"ב בהקשר הביטחוני ונשענת על סיועה בזירה הבינלאומית, علينا לתרום את וושינגטן בכל הנוגע גם להتمודדות מול האיום המדובר. למשל ג'ו ביידן מעוניין ביצירת "שקט תעשייתי" בין ישראל לבין חמאס. לוושינגטון עניין ברור בהרגעת הרוחות, בעיקר לקרה לבחירות הצפויות בנובמבר בארץ"ב. קרי, ישראל מחזיקה במנוף לחץ בהידרות עם ארה"ב, בשל הנוכחות הצבאית הישראלית ברצועת עזה.

ניהול אזרחי, מושל צבאי

את המכחה המכרעת על כלל הפעולות העוינית קשה יהיה להשיג באחת, כפי שצה"ל כבר הカリ לאחורונה. מדובר בהتمודדות ארוכת שנים עם אויב מר ועיקש. מצד שני, אין לנו יכולם או צרכים לאפשר את המשך קיומו של אויב המציג השכם והערב על נוכנותו להרוג, לאנוש, לשrown ולהכנייע את אנשינו. לפיכך, علينا להמשיך להכות, אך אין בכך שום טעם אם לא מתקיים שלושה תנאים בסיסיים במקביל.

התנאי הראשון הוא השבת החטופים, אם בעסקה ואם בכוח, כМОון שהעדיפות ניתנת לעסקה, שכן אסור למדינה להפר את החוזה הבלתי כתוב בין אזרחיה, שנחטפו באכזריות מבתיהם ומוחזקים בתנאים איומיים בידי אויב מר. אלא שאיני אופטימית באשר לכוונת חמאס לשחרר את כלל החטופים. לעשות זאת יהיה בבחינת אנטידתזה לתפיסת עולם ותורת הלחימה שアイמץ מלכתחילה. כאן, יש מקום רב להפעלת לחץ מסיבי מצד ארה"ב על קטאר בכל הנוגע להימצאות הנהגת חמאס בשטחה.

התנאי השני הוא אימוץ תוכנית ברורה לניהול אזרחי זמני של רצועת עזה (וגם!) יהודה ושומרון, לצד המשך נוכחות צבאית של צה"ל. כל עוד תוכנית ישראלית כזו אינה מוצעת, כל זב חוטם בזירה הבינלאומית רואה עצמו מורשה להמציא "מפת דרכים" כזו או אחרת, מבלתי שישראל נתנה דעתה על השאלה אם זו תתאים לשימור האינטרסים הביטחוניים שלה.

על הזירה הבינלאומית [+] וארה"ב ובריטניה בראשה [+] לקחת אחריות על הניהול האזרחי הזמני של הפלסטינים. אני לא מקבלת את הקולות של פיהם הגורמים המדיניים הללו לא יסכימו לכך. זה נכון שיעדיפו שלא להיגרר לבוז העצמי והפלסטייני בכלל, אך זה המחרט לטיפול באוכלוסייה האזרחים הפלסטיינים עד להקמת ישות מדינית מפורצת כזו או אחרת, בעוד כעשור או תקופה זמן אחרת שתיקבע על ידי הצדדים.

את הליווי הצבאי ייאלץ לבצע צה"ל, שכן לא יוכל להישען או לבתו בשום גורם נוסף שישמור על אזרחינו מפני טרור. היתי רוצה לראות את חמאס מעז לנסות לפגוע בגורםים בריטיים ו/או אמריקאים שנמצאים בשטח במטרה לסייע לאזרחים הפלסטיינים. יהיה לו קשה יותר להצדיק זאת מאחר פגעה בחיליל צה"ל.

התנאי השלישי הוא שלאורך אותה תקופה בגיןים, גורמים אזרחיים "בונים" (כגון מצרים, ערבי הסעודית ועוד) יתנו יד לסייע האזרחי, אך מעל הכל יהיה גורם אחד ספציפי, איחוד האמירויות, שידאג [+] בתיאום מלא עם הממלכה ההאשمية בירדן [+] לחינוך חדש של האוכלוסייה הנו ברצויה והן ביוש. כל עוד הדבר לא יתבצע, לא תהא שום תועלת לכל חיל אמי' שלנו שישכנ את חייו למען המדינה במהלך האורורה הזאת. המנטליות הפלסטינית לא תשתנה ושתיפת המוח תמשיך לעשות את שלה.

איחוד האמירויות כבר הוכיחה שהיא נוכנה וערוכה לשנות את כלל מערכת החינוך בשטחה, וכן ביצעה זאת, עד לרגע של החלפת מורים שלא התאימו את עצםם לתוכנים המודשימים. כמו כן, לאיחוד האמירויות יש עניין רב בנקיטת יד קשה (מאוד) נגד האחים המוסלמים והשלוחה החמאסית שלהם. היא עשוה זאת שנים ללא אותן, ובשטח חל איסור חמור לפועל, להזדהות או לתמוך באחים המוסלמים או מי מטעם, וכל העולה זאת חש בזווע הברזל של החוק המקומי.

כמי שחיה מספר שנים במדינה ערבית, במידה לאורך השנים את השפה, המנטליות ואף את רזי דת האסלאם, אני נכעת לניסיונות רפואיים את ידיים באמצעות כינויים דוגמת "נאיבית". אני נאיבית כלל, וגם אם הייתה מעוניינת להיות כזו, הרי שחאים לאורך שנים כיהודיה וישראלית

במדינה ערבית אינם מתירים זאת.

יהודី חכם בשם אלברט איינשטיין אמר שאיד-שפויות מוגדרת על ידי חזקה על אותה פעולה שוב ושוב, תוך ציפייה לתוכאה שונה. נדרשת כאן אמונה גדולה בברא עולם, ולצדה עשייה יצאת דופן, פורצת גבולות ושונה.

פורסם במרחב, בתאריך 3.5.2024.